

MAIANA 9-11-03

TIRÒPICS

MARCEL-LÍ BORRELL

Un parc temàtic de la memòria

Viatjar al passat és possible. I no cal pas disposar de la fantàstica màquina del temps, aquella tan estrafolària que H.G. Wells va escripturar a finals del segle XIX. Podem viatjar en el temps sempre i quan es puguin retrobar els espais perduts o, en el seu defecte, els objectes personals que van poblar l'immens edifici del record. I si ni això en resta a les mans, sempre ens quedarà l'entranyable magdalena, el compacte i boterut pastís que, remullat en infusió de te o til·la, va servir a Marcel Proust per viatjar al llunyà matí de diumenge a Combray, amb la tia Leóncia al costat...

No sé si amb l'objectiu de viatjar, l'altre diumenge vam passejar-nos, però, per "**Lleidantic. Saló d'Antiquaris i Brocanters a Lleida**". Previ abonament del bitllet i només creuar la

porta d'entrada al recinte, ens esperava una furgoneta *Chevrolet* de principis del segle XX. Allí, aparcada, ens preparava per a la immersió crono-il·lògica. Calia cordar-se el cinturó de seguretat. Tot seguit una allau d'objectes sortien al pas com pluja de meteorits memorables: calaixeres rurals per guardar coberts massissos; altres d'art-decò de sibarític refinament; robustes taules de pagès; atuells de cuina sana; plats i olles, tasses i bols que humitejaven escalfors maternals; eines per gratar terres oblidades; capçaleres de llits amb somnis infantils incomplets; escalfallits sense brases però tebions encara; miralls de totes mides i motlures que reflectien unes cares que ja no eren les que volíem trobar... I mig amagats, llibres de polsosa dignitat, amb tipografies arte-

sanés, que convidaven a reprendre diàlegs interromputs pel desfici de créixer. I rostides postals d'un país i d'un temps envaïts. I tebeos d'inefable innocència, i suats programes de mà de tantes pel·lícules que havíem protagonitzat en la foscor!

Vet aquí el munt de records, d'impressions secretes que la memòria amaga i que, en el breu temps d'unes hores de diumenge a la tardor, van assaltar-nos amb la contundent presència dels objectes. I si uns metres enllà hi havia el parc infantil dels "Campos" on de petit jugava a sentir-me gran, avui havia trobat un parc de la memòria que em permetia empetitir-me. Però tampoc no vaig perdre totalment el món de vista: en caure la nit sortia de "**Lleidantic**" amb la reproducció del discurs pronunciat per Morera i Galícia el 1917 a l'Escola d'Art Dramàtic sobre com interpretar Shakespeare. El duia a la bossa. La prova. El botí d'un impalpable viatge en el temps.